

NÉPSZABADSÁG ONLINE

Babay bácsi örök

Képmentő 241. rész

Lehet, hogy az első gondolat volt a jó. Nyugodtan közölhattük volna ezeket a régi képeket kommentár nélkül. A maihoz meg különösen elég volna annyi: „ami nem változik”.

Kelen Károly | NOL | 2011. október 16. | nincs komment

Babay bácsi, a teremőr 1967-ben

Népszabadság - Bánhalmi János

Babay bácsi örök. Mindig itt élnek köztünk a Babay bácsik, előbb-utóbb mindannyian Babay bácsik leszünk (Vagy Babay nénik.) Igaz, ma már általában megafonon szólítják be a kint várakozó tanúkat, vagy az ügyvéd maga megy ki értük. A hosszú talárjában. Spórolunk Babay bácsin.

Észrevették, hogy a számítógép bevetésével egyáltalán nem rövidültek a büntető eljárások? Hogy egy perccel, egy órával, egy hónappal, egy évvel sem kell kevesebb idő, amíg egy pernek a végére jár a bíróság?

(A médiatörvénnyel kapcsolatos beadvánnyal például magunk is késtünk kicsit, de vajon történt valami április óta? Érdeemes volna kérni az Alkotmánybíróságtól egy kimutatást. Ahogy a multiknál, az AB-n is vezetni kell tízperces bontásban az

ügynevezett időtáblát? Vajon hajlandók volnának megküldeni nekünk a kijelölt bíró excel-tábláját?)

Nekem eddig csak egyszer kellett cikkem miatt a Markóba fáradnom. Tanúnak hívtak, de igazából vádlott voltam. Megmagyarázom.

A forrongó kilencvenes évek elején a Magyar Rádió zenei főszerkesztője a magyar kultúra nagyobb dicsőségére nem engedte fellépni az intézménygyerekkórusát a Budapesti Fesztiválenekar külföldi turnéján. Számomra nyilvánvaló volt, hogy a magát konzervatívnak gondoló főnöknek kifogása (averziója?) van a „liberális” zenekar ellen. Nem fog válaszolni, de miért ne kérdezném meg az okokról? Legnagyobb meglepetésemre elhívott magához ha nagyobb interjút adhat, erről is hajlandó nyilatkozni. Álltam elébe.

Sok mindenről beszélt (a gyerekkórusról csak annyit, miért kellett volna Görögországba elengedni, ha itthon is volt fellépési lehetőségük?), de kiderült, a legfontosabb, hogy elmondhassa a bennfentes információt: nem a zenekar kvalitásai alapján, hanem az ottani igazgató és a magyar karmester rokoni kapcsolata miatt hívták vendégszereplésre az együttest a Salzburgi Ünnepi Játékokra. Csapdát szimatoltam, és próbáltam tiltakozni, de erősködött, nincs interjú, ha ezt nem írom bele.

Peches ügy. A rádiós rosszul tudta, a salzburgi intendáns csak névrokona volt a nagybácsinak. Persze a zenekar és a karmester perelt – száz-százezer forintra, ami ma is szép pénz, hát még 1993-ban –, interjúalanyom meg azt állította, nem mondott semmi ilyet, magam találtam ki az egészet. Hát ezért voltam én a tulajdonképpen vádlott. Ha nem tudom bizonyítani, hogy ő ragaszkodott az állítás megjelentetéséhez, nekem kell elvinnem a balhét.

Nem jó helyzet, de nem bántam nagyon, mert kíváncsi voltam, milyen az ilyen. Az is érdekelt, hogyan fogok viselkedni. Egy jó nevű jogász barátomtól még tanácsot is kértem, mit hogyan kell csinálni. Kioktatott: „Ne beszélj sokat. Sőt, semennyit. A bírák nem szeretik a locsogást. Csak a kérdésekre válaszolj, tömören és logikusan.”

Ehhez tartottam magam, újra és újra visszafogtam, ami még kikíváncozott volna belőlem. Az is volt az érzésem, hogy ezzel rontom az esélyeimet, nem cáfolom megfelelően, amit a főszerkesztő állít.

De szerencsére nem volt eléggé rafinált. Egy: nem kért helyreigazítást a cikk megjelenése után (bár érezte, hogy bokros teendői között nem ért rá elolvasni, különben is „megbízott a neves lap munkatársában”). Kettő: nem tagadta le, hogy megkapta faxomat az interjú szövegével. Három: elismerte, hogy távollétemben kollégámat kérte meg, hogy két javítást vezessen át a szövegen, közben viszont nem kifogásolta, hogy „szájába adtam” a salzburgi sztorit. (Amikor sorra került, kollégámért az aktuális Babay bácsi szólt ki, öltönyben jelent meg, és összesen egy mondatot kellett mondania: „Igen, felvettem a telefont, és a kért javításokat megbeszéltem az olvasószerkesztővel”, mégis úgy remegett, mint a nyárfalevél. Akkor kezdtem én is félni.) Négy: csak hebegett, amikor egyszer csak azt javasoltam, hogy kérdezzük meg azt az emberét, aki jelen volt az interjúadásnál, még engem kért, hogy emlékezzem csak, éppen akkor ment ki kollégája a mosdóba, amikor ő *nem* mondta azt, amit leírtam. Ez utóbbi el is döntötte a kérdést, a bíró idegesen vette tudomásul, hogy saját beosztottját sem nevezte meg mentőtanújának.

Mehettem volna haza, de a folyosón találkoztam egy ismerőssel, képzelhetik, hogy a sok hallgatás után volt mit mondanom neki. Úgyhogy megint tanú lettem. Fültanúja annak, hogy éppen a mögöttünk lévő ablakmélyedésben panaszkodott egy másik bírónak az enyém: „Jaj, csak újságírókkal ne kellene foglalkoznom, lyukat beszélnek az ember hasába!”

Címkék: [fotográfia](#) , [képmentő](#) , [bíróság](#) , [tanúként](#)

Recommend

One person recommends this. Be the first of your friends.